

Nieuwjaarstoespraak 2018

Beste mensen, ik weet niet hoe het bij jullie voelt, maar de jaarwisseling levert voor mij altijd een gevoel van nostalgie op. Ongewild veel verder terugdenken dat het afgelopen jaar.

Komt het door de leeftijd of door het naderend jubileum, dat ik terugdenk aan bijna zestig jaar geleden. Of misschien speelt ook wel een rol een liedje van Los Catostrofos dat ze afgelopen zaterdag zongen bij hun afscheid: "oos durp", gebaseerd op een lied van Wim Sonneveld, "het dorp". Ik heb thuis nog een paar foto's, ik pak ze en ik zie het weer voor me: Ons verenigingslokaal bij Math en Lena Volders, de veldweg naar de voetbalwei, de oude schaftkeet, de fors aflopende voetbalwei met het hoge gras, de koeienvlaaien, de plastic waskommen. Ze komen weer naar boven net als de beelden van de bestuursvergaderingen bij Math en Lena in de keuken.

We waren kinderen en wisten niet beter dan dat het nooit voorbij zou gaan.

Het waren eenvoudige, hardwerkende mensen met een groot hart voor WDW die de basis legden voor onze vereniging: Wiel Beckers, Funs Boumans, Wiel Heckmans om er maar eens een paar te noemen. Er volgden later veel meer, helaas een aantal niet meer in leven. We missen ze allemaal, ze zorgden ervoor dat WDW ons tweede thuis was, waar we ons geborgen voelden.

We waren kinderen en wisten niet beter dan dat het nooit voorbij zou gaan.

Maar het werd anders. WDW groeide heel snel. Er kwam een nieuw veld, nieuwe kleedlokalen, nog een veld erbij en later een kantine, nog meer kleedlokalen en nog een trainingsveld. De jeugd leeft zich nu uit op ons prachtige sportcomplex en verlangt steeds naar meer en beter, is kritisch. Ik hoor het u zeggen: dat is hun goed recht, het is de nieuwe tijd, net wat u zegt, maar het stemt mij een beetje melancholiek. Ik heb hun grootvaders nog gekend, die zich zonder te klagen wisten in het plastic teiltje.

We waren kinderen en hoe konden we weten dat het voorgoed voorbij zou gaan.

Een nieuwe tijd en daar gaat WDW helemaal in mee. We kunnen niet anders. Vergaderingen in een keuken zijn niet meer van deze tijd, zelfs niet in onze prachtige bestuurskamer. Nee, we hebben nu voor het bestuur en alle commissies een app groep, waarin we bijna dagelijks vergaderen. Zoeken naar een gezamenlijke vergaderdatum is niet meer nodig. Afmelden hoeft ook niet meer, jij appt gewoon even niet mee. Voordelen, te veel om op te noemen.

En de app groepen is nog maar een klein voorbeeld, wat te denken van onze nieuwe trainingsmethoden. We zijn te rade gegaan bij boer Brands in Lemiers en hebben ons alles over de melkrobot haarfijn laten uitleggen. Wij krijgen nu een trainingsrobot. De trainingsprogramma's, voorzien van prachtige illustraties, voor alle leeftijdscategorieën, zijn opgenomen in de software.

Alle spelers worden voorzien van een smartwatch. De robot vult de smartwatch met het programma van de training en de speler mag door een controlepoort het veld op. De smartwatch geeft de oefenstof aan en registreert de trainingsarbeid en bij het verlaten van het veld controleert de robot de trainingsarbeid. Volgende: poortje naar buiten open, onvoldoende: poortje naar trainingsveld open.

Twee keer per seizoen, bij het einde van het seizoen en bij het begin van de winterstop geeft de robot de teamindeling voor de komende tijd aan, ruim op tijd en zonder sentimenten en volkomen objectief. Dus geen enkele reden tot klagen voor spelers en zeker niet voor ouders.

Wie klaagt er dan? Toch zeker niemand? Nou, dat is helaas niet helemaal waar. Het moet me echt van het hart, ik benijd onze jeugdleiders en trainers niet. Ontzettend veel tijd steken ze in WDW om kinderen met plezier hun hobby te laten uitoefenen en dan moeten ze ook nog een dikke huid hebben. Ze krijgen te maken met ontevredenheid, die toch meestal voortkomt uit het feit dat de klager zichzelf of zijn kind in het middelpunt plaatst. Het is de nieuwe tijd, net wat u zegt. De tijd van het individu en persoonsverheerlijking.

De selfie, facebook, de beste sportman/vrouw van het jaar, paginagrote artikelen over sporthelden en ga zo maar door.

Maar ach, u hebt het zeker al begrepen, ik persifleer en misschien wat gezeur van een oude knar. We krijgen helemaal geen robots en besluiten nemen doen we nog altijd samen in goed overleg, waarbij we elkaar recht in de ogen kunnen kijken.

En besluiten, hoe moeilijk soms ook, nemen mensen. En ze zijn ook altijd bereid om te praten over hun besluiten. Zo is het bij de vrijwilligers van WZD altijd geweest en zo zal het ook altijd blijven.

Ook nu zijn we weer kinderen en weten niet beter dan dat het nooit voorbij zal gaan.

Maar onze vrijwilligers verdienen wel waardering en respect en dan ik weer aan Los Catostrofos en hun lied "Engel". Engelen bestaan niet zingen ze, maar als ze bestaan, zou ik me een engel wensen voor een arm om de schouder, een hand in de rug, een hand die een andere hand pakt, een engel van geluk.

Ik zei het al geen trainingsrobot, maar trainers van vlees en bloed. Ik kan jullie mededelen dat onze trainers René Küpper, René Smits en Jo Lux ook het volgende seizoen hun werk bij WZD voortzetten. Ook bij Wilbert Palmen kunnen we terecht voor onze fysieke mankementen.

En dachten we soms dat we elkaar minder zien bij WZD? Niets is minder waar. Kijk maar eens naar onze activiteiten: het Oktoberfest, d'r Sjpassoavond, de veteranenavond, de wintercantus en het zaalvoetbaltoernooi. Het elkaar ontmoeten zit wel goed bij WZD.

Samenkomen, ontmoeten en verbinden binnen WZD, maar ook naar buiten in onze woongemeenschap en regionaal blijven de speerpunten van het beleid in onze vereniging. Ze vormen ook de thema's voor ons jubileumfeest in 2019.

WZD leeft, WZD bruist, WZD verlangt blijvende inspanning van ons allemaal, maar bovenal respect van ons allemaal voor elkaars inspanningen.

Ik wens jullie allemaal een gelukkig en voorspoedig 2018, ik gun jullie allemaal een engeltje van geluk. Ik dank u.

Huub Schepers, voorzitter

